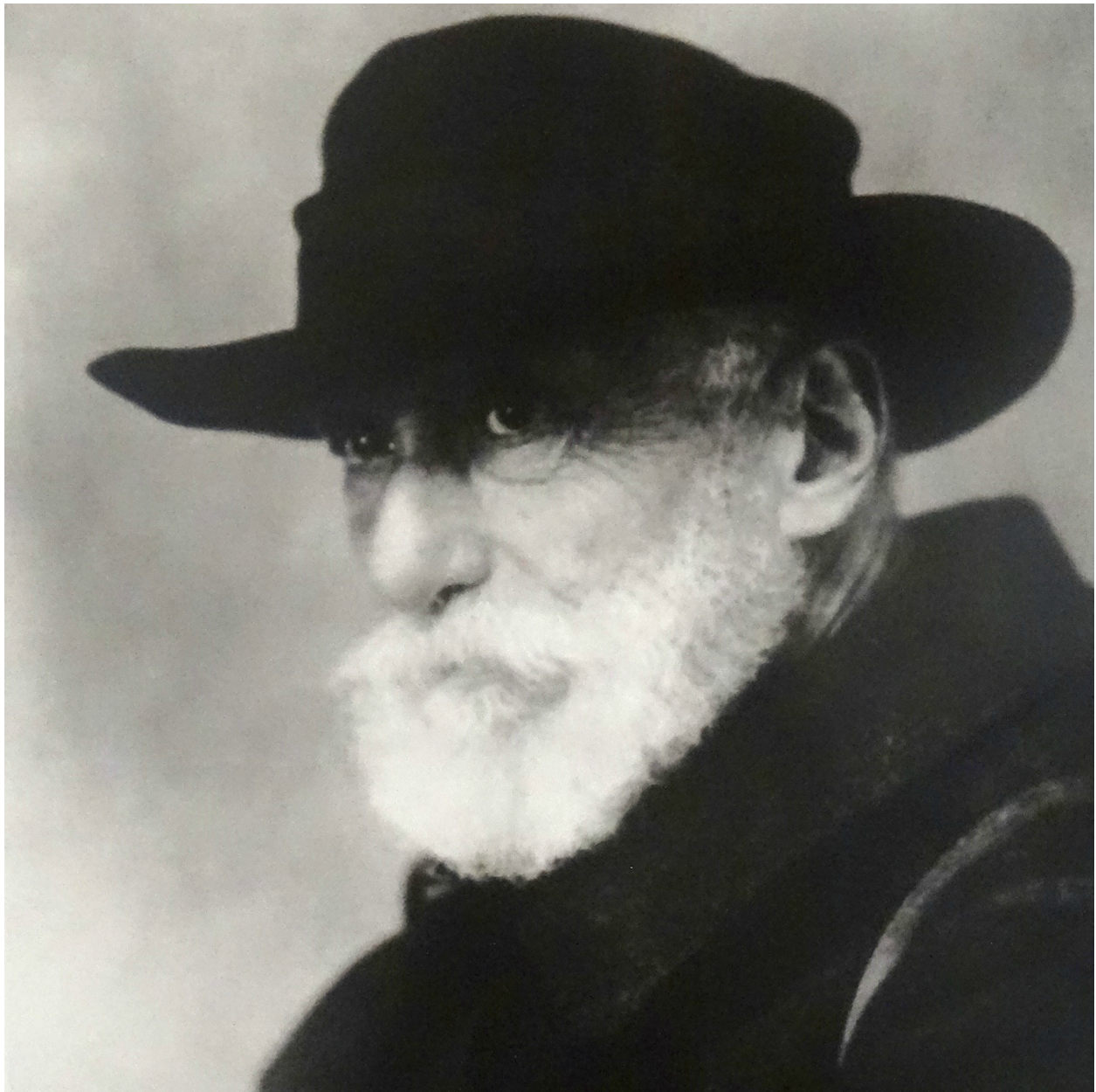

Scrisoarea profesorului Forel către 'Abdu'l-Bahá

Decembrie, 1920

Mult stimat Domn,

Am citit de curând scrisorile minunate pe care—potrivit spuselor d-lui Wilhelm Herrigel, traducătorul lor în limba germană—le-ați adresat unei doamne, doamna Dr. F.1, în

1910. Este oare exact? Au fost ele într-adevăr scrise în 1910? Adică înainte de războiul mondial? În cazul acesta sunt uimit de perspicacitatea Dumneavoastră profetică.

Trebuie, însă, să vă pun o întrebare foarte importantă. Încep prin a vă spune că, fiind acum în vârstă de 72 de ani, am fost și sunt pasionat de adevărurile științifice. Încă din 1874, am scris o carte voluminoasă despre comportamentul furnicilor, iar după aceea, lucrări asupra anatomiei creierului, asupra hipnotismului, asupra percepției senzoriale a insectelor, asupra igienei sistemului nervos, asupra problemei sexuale, etc. Din 1879 până în 1898, am fost profesor de psihiatrie la universitatea din Zurich și director al spitalului de boli mintale din același oraș. Pornind de la cele de mai sus, veți înțelege motivația întrebării ce urmează.

În plus, am citit principiile religiei Bahá'í sau, mai degrabă, interpretările lor, de asemenea tratatul Dumneavoastră (tradus din engleză de Doamna Goodall) împotriva "Credinței naturaliştilor privitoare la Dumnezeu", apoi întrevederea profesorului Edw. G. Browne cu Bahá'u'lláh la Akka, în 1890. În sfârșit, am citit, în germană cartea lui Mirza 'Abu'l-Fadl despre istoria religiei Bahá'í.

Din aceste scrieri pare să rezulte că Dumneavoastră acuzați naturaliștii, în general, de greșeli pe care le comit numai anumiți adepți fanatici ai unui materialism îngust, care—asemenea lui Oswald și Haeckel—fără să-și dea seama, fac o "metafizică a energiei sau a materiei". Dezbaterile savante asupra atomilor, energiei, infinitului, universului etc. sunt doar o pierdere de timp. În ceea ce mă privește, sunt monist în sensul următor: Sunt convins că funcțiile creierului și sufletul omenesc constituie un tot inseparabil. În consecință nu pot crede în supraviețuirea sufletului după moartea creierului. Acest monism aparține domeniului științei și poate fi demonstrat prin inducție. Dimpotrivă, în ceea ce privește metafizica, eu mă declar—la fel ca filozoful Socrate și marele naturalist Darwin—un agnostic absolut, ceea ce înseamnă că "Dumnezeu" nu este pentru mine decât esența, presupus absolută, a universului, o esență imposibil de cunoscut pentru om. Este, deci absolut inutil să încercăm să-i acordăm atribute și intenții de vreun fel. "Dumnezeu", cu alte cuvinte presupusul absolut metafizic, este sursa a ceea ce e rău și bun în ființa noastră ca și în oricare altă ființă. De ce? Acest lucru nu-l știm și orice încercare de interpretare e inutilă, chiar nocivă. Când încercăm să-l cercetăm pe Dumnezeu, nu facem altceva decât să ne învârtim în cercuri vicioase. Din acest motiv am refuzat, încă de la vârsta de 16 ani, "confirmarea" creștină. Nu aparțin nici unei confesiuni.

În controversa cu naturaliștii, Dumneavoastră susțineți, însă—potrivit lui Herrigel și altor Bahá'í—că Dumnezeu are o conștiință de sine, o voință, posibilitatea de a alege, că este desăvârșit. Dar conștiința, voința, alegerea sunt calități personale umane, iar despre

desăvârșire nu avem nici o idee. Așadar, Dumnezeu Dumneavoastră ar fi “personal, cu alte cuvinte, el ar fi asemenea omului, asemenea unui om idealizat”. Alte pasaje din scrierile minunatei Dumneavoaștre religii internaționale nu cadrează cu o astfel de îngustime de vederi, care reiese mai ales din cartea lui Mirza ‘Abu’l-Fadl. Acesta din urmă lansează un adevărat atac asupra liber-cugetătorilor. În ciuda admirației mele pentru principiile Dumneavoastră umane, trebuie să mărturisesc că nu înțeleg principiile Dumneavoastră “divine”. Și acum iată întrebarea mea.

Pot eu oare, da sau nu, ținând seama de agnosticismul meu, menționat mai sus, aparține religiei Bahá’í, fără să mă mint nici pe mine, nici pe ceilalți? Prin 1916 sau 1917, am publicat un articol despre ceea ce am numit religia științifică a “Binelui Social”, în sensul celor menționate mai sus, având caracteristici similare cu cele ale religiei Dumneavoastră. La 15 februarie 1921, voi fi din nou în locuința mea din Yvorne (Vaud), în Elveția; dacă îmi răspundeți la această adresă, v-aș putea trimite articolul. Primiți, stimate Domn, expresia sentimentelor mele, cele mai sincere, de admirație. (semnat) Dr. A. Forel fost profesor la universitatea din Zurich Ruppurr, lângă Karlsruhe, Baden, Germania, Auerstrasse 24,

28 decembrie 1920

P.S. Numai cu scopul de a motiva întrebarea mea, am expus mai sus în amănunt mai ales acele puncte în care cred că religia Bahá’í diferă—potrivit lui Herrigel etc.—de convingerile mele. Pentru tot restul, mai ales în ce privește morala sau etica umană, cât și larga toleranță față de toate credințele de pe glob, nu pot decât să vă admir și să vă susțin cu toată tăria.

Într-un pasaj, scris în 1921 în supliment la testamentul său din 1912, pasaj care a cerut să fie citit la incinerarea sa din 1931, el declară:

Abia în anul 1920, la Karlsruhe, am cunoscut religia mondială supra confesională Bahá’í întemeiată în Orient, acum 70 de ani de persanul Bahá’u’lláh. Este adevărata religie a Binelui Social uman, fără dogme, fără preoți, unind toți oamenii de pe micul nostru glob pământesc. Am devenit Bahá’í. Fie ca această religie să prospere spre binele umanității; este dorința mea cea mai fierbinte.

Tableta (Scrisoarea) lui ‘Abdu’l-Bahá către Doctorul Auguste Forel¹

Prea stimate domn, iubitor de adevăr! Am primit scrisoarea ² Dumneavoastră din 28 iulie 1921. Conținutul ei ne-a făcut multă plăcere și ne-a arătat că—lăudat fie Domnul—sunteți încă tânăr și în căutarea adevărului, că puterea gândirii vă este vie, și că descoperirile minții Dumneavoastră sunt evidente.

Numeroase exemplare ale epistolei pe care o scrisesem doctorului Fisher sunt răspândite peste tot în lume și este bine știut că ea a fost revelată în anul 1910. În afară de aceasta, numeroase epistole pe aceeași temă au fost scrise înainte de război și la aceste chestiuni s-a făcut referire, de asemenea, în Jurnalul Universității din San Francisco, data respectivă fiind cunoscută, mai presus de orice îndoială.³ La fel filozofii cu o viziune largă au lăudat foarte mult cuvântarea elocventă ținută la universitatea menționată mai sus.⁴ Prin urmare, vă trimit alăturat un exemplar din gazeta respectivă. Lucrările Dumneavoastră sunt, fără îndoială, de mare folos și dacă vor fi publicate, trimiteți-ne un exemplar din fiecare.

Prin materialişti, ale căror convingeri referitoare la Divinitate au fost explicate, nu înțelegem filozofii în general, ci mai degrabă acel grup de materialişti cu o viziune îngustă care venerază doar ceea ce se poate simți, care se bazează exclusiv pe cele cinci simțuri și al căror criteriu de cunoaștere se limitează la ceea ce poate fi perceput cu ajutorul simțurilor. Tot ce poate fi simțit este deci real pentru ei, în timp ce tot ce nu intră în sfera simțurilor este fie ireal, fie îndoielnic. Însăși existența lui Dumnezeu este pentru ei cu totul îndoielnică.

Așa cum ați scris și Dumneavoastră, nu e vorba de filozofi în general, ci de materialişti mărginiți. În privința filozofilor dești, ca de pildă Socrate, Platon și Aristotel, aceștia sunt într-adevăr demni de stimă și de cea mai înaltă prețuire, deoarece ei au adus servicii deosebite umanității. La fel îi privim și pe filozofii materialişti moderați competenți, care au adus servicii omenirii.

Noi considerăm cunoașterea și înțelepciunea drept baza progresului omenirii și avem toată admirația pentru filozofii înzestrați cu o viziune largă. Citiți cu atenție Jurnalul Universității din San Francisco pentru ca adevărul să vi se dezvăluie!

Cât despre facultățile mintale, ele se numără într-adevăr printre proprietățile inerente ale sufletului, la fel cum radiația luminii este proprietatea esențială a soarelui. Razele soarelui sunt mereu reînnoite dar soarele rămâne mereu același, neschimbat.

¹ Textul original persan a fost publicat pentru prima dată la Cairo în 1922. Traducerea în limba română a fost făcută după textul în limba engleză, apărut în “The Bahá’i World”, (Lumea Baha i) Vol. XV pag. 37-43.

² ‘Abdu’l-Bahá se referă desigur la scrisoarea lui Forel, tradusă mai sus și datată 28 decembrie 1920.

3 'Abdu'l-Bahá se referă la conferința Sa, ținută la Stanford University, Palo Alto, California, în anul 1912, apărută în ziarul local. Ea a fost inclusă în colecția conferințelor Sale din America, sub titlul "The Promulgation of Universal Peace"(Promulgarea Păcii Universale)

4 'Abdu'l-Bahá face aici o deosebire între filozofia materialistă și empirică a Occidentului modern, și filozofia raționalistă standard a grecilor și persanilor. El subliniază totodată diferența dintre teoriile asupra esenței naturii și originii omului

Luați în considerare cum intelectul uman se dezvoltă și decade și uneori poate fi chiar redus la nimic, în timp ce sufletul nu se schimbă. Pentru ca mintea să se manifeste, corpul omenesc trebuie să fie întreg și o minte sănătoasă nu poate exista decât într-un corp sănătos, pe când sufletul nu depinde de corp. Doar prin puterea sufletului mintea poate înțelege, imagina și își poate exercita influența, în timp ce sufletul este o forță liberă. Mintea înțelege abstractul cu ajutorul concretului, dar sufletul are manifestări proprii, nelimitate. Mintea e mărginită; sufletul e nelimitat. Mintea înțelege cu ajutorul simțurilor: a văzului, auzului, pipăitului, mirosului și gustului, pe când sufletul e liber de toate aceste intermediari. Sufletul, așa cum ați observat, fie în timpul somnului, fie în stare de veghe, e în mișcare și e întotdeauna activ. El poate uneori, în vis, rezolva o problemă complicată, pe care treaz fiind n-ar putea s-o soluționeze. Mai mult decât atât, mintea nu mai înțelege atât timp cât simțurile au încetat să funcționeze, iar în stadiul embrionar, ca și în fragedă copilărie, capacitatea de a raționa este cu totul absentă, pe când sufletul este întotdeauna înzestrat cu puteri depline. Pe scurt, sunt nenumărate dovezi care arată că, în ciuda pierderii rațiunii, puterea sufletului va continua încă să existe. Spiritul, însă, posedă grade și stadii diferite.

Referitor la existența spiritului în mineral: este neîndoielnic că mineralele sunt înzestrate cu spirit și viață în conformitate cu necesitățile aceluia stadiu. Acest mare secret a ajuns să fie și el înțeles de materialisti, care afirmă acum că toate ființele sunt înzestrate cu viață așa cum El afirmă în Coran: "Toate lucrurile sunt vii."

În lumea vegetală există de asemenea puterea de a crește, și acea putere de creștere este spiritul. În lumea animală există capacitatea senzorială, dar în lumea omenească există o putere atotcuprinzătoare. În toate stadiile precedente, puterea rațiunii este absentă, pe când sufletul există și se manifestă. Capacitatea senzorială nu înțelege sufletul, pe când puterea de a raționa a minții dovedește existența lui.

La fel mintea dovedește existența unei Realități nevăzute care cuprinde toate ființele, și care există și se manifestă în toate stadiile, dar a cărei esență este dincolo de capacitatea de înțelegere a minții. Astfel lumea minerală nu poate înțelege nici natura, nici perfecțiunea lumii vegetale; lumea vegetală nu înțelege natura lumii animale așa cum nici lumea animală nu înțelege natura realității omului, care descoperă și cuprinde toate lucrurile.

Animalul este prizonierul naturii și nu poate încălca regulile și legile sale. În om, însă, există o capacitate de descoperire care transcende lumea naturii, care controlează legile sale și chiar intervine în ele. De exemplu, toate mineralele, plantele și animalele sunt prizonierii naturii. Soarele însuși, cu toată maiestatea sa, este într-o asemenea măsură supus naturii, încât nu are o voință proprie și nu se poate abate nici cât un fir de păr de la legile sale. La fel toate celelalte entități, fie ele din lumea minerală, vegetală, sau animală, nu

se pot abate de la legile naturii, ba, mai mult chiar, toate sunt sclavele ei. Omul, însă, deși prin trup prizonier al naturii, este, totuși, prin minte și suflet, liber și stăpânește natura.

Reflecțați: conform legilor naturii, omul trăiește, se mișcă și există pe pământ, dar sufletul și mintea sa intervin în legile naturii și asemenea păsărilor el zboară prin aer, navighează cu mare viteză pe mări și precum un pește sondează adâncurile, le cercetează și face descoperiri. Aceasta este o mare victorie dobândită asupra legilor naturii.

Să luăm de pildă forța energiei electrice. Această forță neîmblânzită și violentă care despică munții, a fost totuși captată de om într-un glob. Iată o intervenție evidentă în legile naturii! La fel omul descoperă acele tănuite secrete ale naturii care, în conformitate cu legile sale, trebuie să rămână ascunse și le aduce din planul invizibilului, în cel al vizibilului. Și aceasta este o intervenție în legile naturii. În același mod el descoperă proprietățile inerente ale lucrurilor care sunt secretele naturii. De asemenea, el aduce la lumină evenimentele trecute, dispărute din memorie și, prin puterea lui de inducție, prevede întâmplări viitoare care, sunt deocamdată necunoscute. Mai mult, comunicările și descoperirile sunt limitate de legile naturii la distanțe scurte și totuși omul, prin acea putere a lui lăuntrică, care descoperă realitatea tuturor lucrurilor, unește Estul cu Vestul. Și aceasta este o intervenție în legile naturii. De asemenea, conform legii naturii toate umbrele sunt efemere, în timp ce omul le fixează pe o placă—iată încă o intervenție într-o lege a naturii.

Cumpăniți bine: Toate științele, artele, meșteșugurile, invențiile și descoperirile au fost cândva secrete ale naturii și potrivit legilor ele trebuie să rămână tănuite, dar iată că omul, prin capacitatea sa de a descoperi, intervine în legile naturii și aduce aceste secrete tănuite din planul invizibilului în cel al vizibilului. Și aceasta este o intervenție în legile naturii.

În concluzie, această facultate lăuntrică a omului, nevăzută ochilor, smulge sabia din mâna naturii și-i dă o lovitură cumplită. Toate celelalte fapte, oricât de mari ar fi ele, sunt lipsite de o asemenea perfecțiune. Omul are puterea voinței și puterea înțelegerii, pe când natura nu le are. Natura e constrânsă; omul e liber. Natura e lipsită de înțelegere; omul înțelege. Natura nu știe nimic despre evenimentele trecute, omul este conștient de ele. Natura nu prevede viitorul; omul, prin puterea sa de discernământ, află ceea ce urmează să vină. Natura nu are conștiință de sine; omul cunoaște toate lucrurile.

Dacă cineva ar presupune că omul este doar o parte a lumii naturii, iar facultățile desăvârșite cu care el este înzestrat sunt doar manifestări ale naturii, și, prin urmare, natura este creatoarea acestor desăvârșiri și nu este lipsită de ele, acestuia noi i-am răspunde spunând: partea depinde de întreg, partea nu poate poseda perfecțiuni de care întregul este lipsit.

Prin natură înțelegem acele proprietăți inerente și relații necesare care decurg din realitățile lucrurilor și aceste realități ale lucrurilor, în ciuda extremei lor diversități, sunt totuși strâns legate una cu alta. Pentru aceste realități diferite este necesar un factor atotunificator care să le lege între ele. De exemplu, variatele organe și membre, părțile și

elementele care constituie corpul omenesc, deși divergente în funcționarea lor, totuși sunt toate legate între ele prin acel factor atotunificator cunoscut ca sufletul omenesc, care le face să funcționeze în perfectă armonie, cu o regularitate absolută, asigurând astfel continuitatea vieții. Corpul omenesc, însă, este într-un totuși inconștient de acest factor atotunificator și totuși acționează în mod regulat și își îndeplinește funcțiile supunându-se voinței sale.

Cât despre filozofi, aceștia sunt de două feluri. Astfel Socrate înțeleptul credea în unitatea lui Dumnezeu și în existența sufletului după moarte. Dat fiind că părerile sale erau contrare celor ale oamenilor mărginiți din vremea sa, acest înțelept divin a fost otrăvit de ei. Toți filozofii divini, și oamenii înzestrați cu înțelepciune și înțelegere, observând infinitatea ființelor, au ajuns la concluzia că în acest univers imens și nemărginit, toate lucrurile sfârșesc în regnul mineral, că din regnul mineral a rezultat regnul vegetal, din cel vegetal, regnul animal, iar din regnul animal lumea omului. Desăvârșirea acestui univers infinit, în toată grandoarea și slava sa, a fost omul însuși, care trudește și îndură un timp în această lume, tot felul de boli și suferințe, pentru ca până la sfârșit să se dezintegreze și să nu lase nici o urmă și nici un fel de roade după sine. Dacă acest lucru ar fi adevărat, fără îndoială că universul infinit, cu toate desăvârșirile sale, n-ar duce decât la amăgire și înșelăciune, fără vreun rezultat, fără roade, fără permanență și fără nici un efect. Ar fi complet lipsit de sens. Ei, (filozofii divini), erau astfel convinși că nu așa stau lucrurile, că acest Atelier Grandios, cu toată putere sa, cu uluitoarea sa măreție și desăvârșirile sale nemărginite, nu poate duce până la urmă la neant. Este, deci, neîndoielnic că mai există o altă viață, și, după cum regnul vegetal nu este conștient de lumea omului, tot așa nici noi nu știm nimic despre Măreața Viață de apoi care urmează după viața omului aici, pe pământ. Faptul că noi nu înțelegem acea viață, nu este, însă, o dovadă că ea nu există. Regnul mineral, de exemplu, ignoră într-un totuși lumea omului și nu o poate înțelege. Dar ignorarea unui lucru nu este o dovadă a nonexistenței sale. Dovezile care există și demonstrează că lumea aceasta infinită nu se poate sfârși cu viața noastră omenească sunt numeroase și concludente.

Cât privește Esența Divinității, cu adevărat aceasta nu poate fi definită prin nimic altceva decât prin propria sa natură și nu poate fi nicidecum înțeleasă, deoarece tot ce poate concepe omul este doar o realitate limitată și nu una nelimitată; o realitate mărginită, nu una atotcuprinzătoare, este ceea ce omul poate înțelege și controla. În mod similar, este sigur că toate concepțiile omenești sunt contingente și nu absolute; că ele au o existență mentală, nu una materială. În plus, diferența dintre stadiile de dezvoltare din lumea contingentă este un obstacol în calea înțelegerii. Cum ar putea atunci contingentul concepe Realitatea absolutului? Așa cum s-a menționat mai înainte, diferența dintre stadiile de dezvoltare pe plan contingent este un obstacol în calea înțelegerii. Mineralele, plantele și animalele sunt lipsite de facultățile mintale ale omului care descoperă realitățile tuturor lucrurilor, dar omul, de unul singur, înțelege toate stadiile inferioare lui. Fiecare stadiu superior îl înțelege pe cel inferior și îi descoperă realitatea, dar stadiul inferior nu e conștient de existența celui superior și nu-l poate înțelege. Astfel omul nu poate pătrunde Esența Divinității, dar poate prin, puterea sa de judecată, prin observație, prin facultățile sale intuitive și prin puterea revelatoare a credinței sale să creadă în Dumnezeu și să descopere binefacerile Harului Său. El dobândește certitudinea că, deși Esența Divină este

nevăzută ochilor și ființa lui Dumnezeu este intangibilă, dovezi spirituale hotărâtoare atestă existența acestei Realități invizibile. Esența Divină, în sine, este, însă, dincolo de orice posibilitate de descriere. De exemplu, natura eterului este necunoscută, dar faptul că există este cert datorită efectelor pe care le produce: căldura, lumina și electricitatea fiind unele sale. Aceste unde dovedesc astfel existența eterului. La fel, dacă luăm în considerare revărsările Harului Divin, suntem încredințați de existența lui Dumnezeu. De pildă, noi observăm că existența ființelor este condiționată de îmbinarea dintre diferite elemente, iar nonexistența lor de descompunerea elementelor din care sunt constituite deoarece descompunerea duce la disocierea acestor elemente.

Astfel, după cum observăm, îmbinarea elementelor duce la existența ființelor și știind că ființele sunt infinite, ele fiind efectul, cum poate Cauza să fie finită?

Configurațiile însă, pot fi de trei feluri, și numai de trei feluri, accidentale, necesare sau voluntare. Îmbinarea diferitelor elemente componente ale ființelor nu poate fi accidentală, deoarece orice efect presupune o cauză. Ea nu poate fi obligatorie, deoarece în cazul acesta compoziția ar fi o proprietate esențială a părților constitutive, iar proprietatea esențială a unui lucru nu poate fi în nici un caz disociată de el; astfel lumina dezvăluie lucrurile, căldura dilată elementele, iar razele solare sunt proprietățile esențiale ale soarelui. Prin urmare, în astfel de condiții, descompunerea oricărei configurații ar fi imposibilă, deoarece proprietățile esențiale ale unui lucru nu pot fi separate de el. Rămâne al treilea tip de configurație și anume cea voluntară, mai precis o forță nevăzută, cunoscută drept Puterea Străveche, ce cauzează îmbinarea acestor elemente, fiecare configurație dând naștere unei ființe distincte.

Cât privește atributele și perfecțiunile pe care le atribuim acestei Realități Divine, cum sunt voința, cunoașterea, puterea și alte atribute străvechi pe care le atribuim acelei Realități Divine, acestea sunt doar semne care reflectă existența unor ființe în planul vizibil și nu perfecțiunile absolute ale Esenței Divine care nu pot fi înțelese. De exemplu, când luăm în considerare lucrurile create, observăm infinite perfecțiuni, și dat fiind că în lucrurile create există o ordine și o perfecțiune desăvârșită, tragem concluzia că Puterea Străveche de care depinde existența acestor ființe nu poate fi ignorantă, de aceea spunem că El este Atotștiutor. Este sigur că ea nu e neputincioasă, ea trebuie, deci, să fie Atotputernică; nu e săracă, ea trebuie să fie Atotposesoare; nu este nonexistentă, ci trebuie să fie Nepieritoare. Scopul este de a arăta că acordând aceste atribute și perfecțiuni Realității Universale, noi mai degrabă îi negăm imperfecțiunile, decât să afirmăm că posedă perfecțiuni, pe care mintea omenească le poate concepe. De aceea spunem că atributele Sale sunt incognoscibile.

În concluzie, această Realitate Universală, cu toate calitățile și atributele pe care i le acordăm, este sfântă și înălțată mult deasupra minții și înțelegerii noastre. Dar dacă, totuși, reflectăm cu mințile deschise la acest univers infinit, observăm că o mișcare fără o forță motrice și un efect fără cauză sunt amândouă imposibile; că fiecare ființă a apărut sub imperiul a nenumărate influențe și că este supusă unor reacții continue. Aceste influențe, la rândul lor, iau naștere sub acțiunea altor influențe. De exemplu, plantele cresc și înfloresc sub revărsările ploilor de primăvară, în timp ce norul însuși este format prin acțiunea altor

agenți, iar acești agenți, la rândul lor, sunt supuși acțiunii altor agenți. De pildă, plantele și animalele cresc și se dezvoltă sub influența a ceea ce filozofii din zilele noastre numesc hidrogen și oxigen și sunt supuse efectelor acestor două elemente. Acestea, la rândul lor, se formează sub imperiul altor influențe. Același lucru se poate spune despre alte ființe, fie că ele sunt cele care afectează alte lucruri sau că sunt ele însele afectate de acestea. Acest proces de cauzalitate este continuu, dar afirmația că el continuă la infinit este evident absurdă. De aceea un astfel de lanț causal trebuie să ducă în mod necesar, până la urmă, la Acela care este Cel Veșnic Viu, Cel Atotputernic, Cel de Sine Stătător, Cauza Ultimă. Această Realitate Universală nu poate fi percepută, cu ajutorul simțurilor și nici văzută și este necesar, să fie așa deoarece este atotcuprizătoare, și nu e limitată, iar astfel de atribute caracterizează efectul și nu cauza.

Dacă ne gândim bine, observăm că omul este asemenea unui organism minuscul în interiorul unui fruct: fructul s-a dezvoltat dintr-o floare, floarea a apărut dintr-un pom, pomul se hrănește din seva care, ea însăși, rezultă din pământ și apă. Și atunci, cum ar putea acest mic organism să înțeleagă natura grădinii, să-l conceapă pe grădinar și să-i înțeleagă existența? În mod evident acest lucru este imposibil. Dar dacă acest organism ar înțelege și ar cugeta, el și-ar da seama că grădina, pomul, floarea și fructul n-ar fi putut lua naștere niciodată de la sine, într-o asemenea ordine și perfecțiune. În mod similar, sufletul înțelept și chibzuit, va ști cu certitudine că acest univers infinit, cu toată măreția și ordinea lui desăvârșită nu a putut lua naștere de la sine.

La fel și în lumea ființei, există forțe nevăzute ochilor, cum este forța eterului, menționat mai sus, care nu pot fi simțite, nu pot fi văzute. Totuși, prin efectele pe care le produc, adică prin unde și vibrații, apar și devin evidente, lumina, căldura și electricitatea. Același lucru este valabil și pentru puterea de creștere, capacitatea de a simți, de a înțelege, de a gândi, memora, imagina și discerne- toate aceste facultăți lăuntrice sunt nevăzute ochilor și nu pot fi simțite, dar toate devin evidente prin efectele pe care le produc.

Cât despre Puterea infinită care nu cunoaște limitări;...limitarea însăși dovedește existența a ceea ce este nelimitat, deoarece limitatul este cunoscut prin nelimitat, după cum însăși slăbiciunea dovedește existența puterii, ignoranța, existența cunoașterii, sărăcia, existența bogăției. Fără bogăție, n-ar exista sărăcie, fără cunoaștere n-ar exista ignoranță, fără lumină n-ar exista întuneric. Întunericul este el însuși o dovadă a existenței luminii, deoarece întunericul este absența luminii.

Cât privește natura, ea constă doar din proprietățile esențiale și relațiile necesare, inerente realităților lucrurilor și deși aceste realități infinite sunt diverse prin caracterul lor, ele sunt totuși în deplină armonie unele cu altele și strâns legate între ele. Pe măsură ce omul își lărgeste viziunea și observă cu mare atenție lucrurile, el va descoperi că orice realitate este doar o cerință esențială pentru alte realități. Astfel, pentru a lega și armoniza aceste realități diverse și infinite, este necesară o Putere Atotunificatoare, pentru ca fiecare parte constituentă a ființelor existente să-și poată îndeplini, într-o ordine perfectă, propriile sale

funcțiuni. Să luăm drept exemplu corpul omenesc și să considerăm fiecare parte ca pe un indiciu al întregului. Priviți cum diversele părți și membre ale corpului omenesc sunt strâns legate și unite în mod armonios, unele cu altele. Fiecare parte este cerința esențială pentru toate celelalte părți și are o funcție proprie. Minte este factorul atotunificator care leagă toate părțile componente una cu alta, în așa fel, încât fiecare să-și îndeplinească funcțiunile specifice în perfectă ordine, astfel, cooperarea și acțiunea reciprocă devin posibile. Toate părțile funcționează supunându-se unor legi esențiale existenței. Dacă acel factor atotunificator care dirijează toate aceste părți ar fi lezat în vreun fel, fără nici o îndoială părțile constitutive și membrele ar înceta să funcționeze în mod corect; și deși acel factor atotunificator în corpul omenesc nu poate fi simțit sau văzut și realitatea sa este necunoscută, el se manifestă cu toată forța prin efectele sale.

S-a dovedit astfel, în mod lămurit, că aceste nenumărate ființe din universul nostru minunat își vor îndeplini funcțiunile corect, numai atunci când sunt dirijate și controlate de această Realitate Universală, astfel încât ordinea să fie stabilită în lume. De exemplu, interacțiunea și cooperarea între părțile componente ale corpului omenesc sunt evidente și de necontestat ; dar acest lucru nu e suficient. Este necesar un factor atotunificator care să dirijeze și să controleze părțile componente, astfel încât acestea, prin interacțiune și cooperare, să-și îndeplinească într-o ordine perfectă funcțiunile necesare respective.

Știți desigur, Domnul fie lăudat, că atât interacțiunea cât și cooperarea sunt evidente și dovedite în cazul tuturor ființelor, fie ele mari sau mici. În cazul corpurilor mari interacțiunea este la fel de evidentă ca soarele, în timp ce la corpurile mici, deși interacțiunea poate fi necunoscută, partea este un indiciu al întregului. Așadar, toate aceste interacțiuni sunt conectate la acea forță atotcuprinzătoare, care este pivotul lor, centrul lor, sursa lor și forța lor motrice.

De pildă, așa cum am observat, cooperarea între părțile componente ale corpului omenesc este limpede stabilită și aceste părți și membre servesc toate părțile componente ale corpului. De exemplu, mâna, piciorul, ochiul, urechea, mintea, imaginația, ajută toate diferitele părți și membre ale corpului omenesc, dar toate aceste interacțiuni sunt conectate între ele de către o putere nevăzută, atotcuprinzătoare, datorită căreia ele lucrează cu o regularitate perfectă. Aceasta este facultatea lăuntrică a omului, adică spiritul și mintea lui, amândouă invizibile.

Să privim, de asemenea, mașinile și atelierele precum și interacțiunea existentă dintre diferitele părți componente și secțiuni și cât de legate sunt între ele. Toate aceste relații și interacțiuni, totuși, sunt conectate și ele, la o putere centrală care este forța lor motrice,

pivotul și sursa lor. Această putere centrală este fie forța aburului, fie abilitatea unei minți superioare.

S-a dovedit astfel, mai presus de orice îndoială, că interacțiunea, cooperarea și relațiile reciproce dintre ființe se află sub conducerea și voința unei Puteri care pune totul în mișcare, ea fiind sursa, forța motrice și pivotul tuturor interacțiunilor din univers.

La fel, noi denumim orice aranjament și orice configurație care nu sunt perfecte în ordinea lor, accidentale, cât despre ceea ce vădește ordine, regularitate și perfecțiune în relațiile sale, fiecare parte a sa fiind la locul cuvenit și constituind totodată o cerință esențială pentru celelalte părți componente, aceasta este ceea ce noi numim o configurație formată prin voință și cunoaștere.

Fără îndoială că aceste ființe infinite și asocierea acestor diverse elemente aranjate în nenumărate forme trebuie că au provenit dintr-o Realitate care nu putea fi, în nici un caz, lipsită de voință sau înțelegere. Acest lucru e clar, dovedit minții și nimeni nu-l poate contesta. Aceasta nu înseamnă, însă, că acea Realitate Universală sau attributele ei au fost înțelese. Nimeni n-a putut pătrunde nici Esența, nici attributele ei adevărate. Noi susținem, totuși, că aceste ființe infinite, aceste relații necesare, acest aranjament perfect trebuie în mod necesar să fi provenit, de la o Sursă care nu e lipsită de voință și înțelegere, iar această configurație infinită, turnată în forme infinite trebuie să fi fost cauzată de o Înțelepciune Atotcuprinzătoare. Cele de mai sus nu pot fi tăgăduite decât de acela care e încăpățânat și neagă cu îndărătnicie o dovadă limpede și , indiscutabilă și lui i se potrivește versetul binecuvântat: “Ei sunt surzi, ei sunt muți, ei sunt orbi...pentru ei nu există cale de întoarcere”. (Coran 2:19)

Să discutăm acum dacă facultățile mintale și sufletul omenesc sunt unul și același lucru. Aceste facultăți, sunt chiar proprietățile inerente sufletului ca, de pildă, puterea de imaginație, de gândire, de înțelegere, puteri care sunt cerințele esențiale ale realității omului, tot așa cum raza solară este proprietatea inerentă soarelui. Templul omului este asemenea unei oglinzi, sufletul său este soarele, iar facultățile sale mintale sunt aidoama razelor care emană de la respectiva sursă de lumină. Raza poate înceta să cadă asupra oglinzii , dar nu poate în nici un caz fi separată de soare.

Pe scurt,esența este următoarea: lumea omului este supranaturală în comparație cu regnul vegetal, deși în realitate nu este așa. În comparație cu planta, realitatea omului, capacitatea lui de a auzi și vedea sunt toate supranaturale și plantei îi este imposibil să înțeleagă această realitate sau natura puterii minții omenesti. La fel nici omul nu poate înțelege nicidecum Esența Divină și natura măreață a Vieții de apoi. Revărsările pline de milostivire

ale acelei Esențe Divine sunt, însă, acordate tuturor ființelor și se cuvine ca omul să cugete în inima lui la aceste efuziuni ale Harului Divin, sufletul fiind chiar el unul dintre acestea, mai degrabă decât la Esența Divină însăși. Aceasta este limita maximă pentru înțelegerea umană. Așa cum s-a menționat mai sus, aceste calități și perfecțiuni pe care noi le acordăm Esenței Divine, le-am extras din existența ființelor și observarea lor, ceea ce nu înseamnă că am înțeles esența și desăvârșirea lui Dumnezeu. Când spunem că Esența Divină înțelege și e liberă, nu înseamnă că am descoperit Voința Divină și Scopul Divin, ci mai degrabă că am dobândit cunoașterea lor prin Harul Divin, revelat și manifestat în realitatea lucrurilor.

Cât privește principiile noastre sociale, și anume învățăturile Sfinției Sale Bahá'u'lláh, răspândite larg acum cincizeci de ani, ele cuprind cu adevărat toate celelalte învățături. Este clar și evident că fără aceste învățături progresul și prosperitatea omenirii sunt de neconceput. Fiecare comunitate din lume găsește în aceste Învățături Divine realizarea aspirațiilor sale cele mai înalte. Aceste învățături sunt asemenea pomului care dă cele mai bune roade dintre toți pomii. Filozofii, de pildă, găsesc în aceste învățături divine soluția perfectă pentru problemele lor sociale și în același timp un mod veridic și nobil de a expune chestiunile care se referă la întrebări filozofice. În mod similar, cei credincioși discern în aceste învățături divine dezvoltarea neîndoielnică a realității religiei, astfel încât ele se dovedesc a fi remediul adevărat și eficace pentru nenorocirile și infirmitățile întregii omeniri. Dacă aceste învățături sublime ar fi răspândite în lume, omenirea ar fi eliberată de toate pericolele, de toate maladiile și bolile cronice. La fel principiile economice bahai întruchipează cele mai înalte aspirații ale tuturor celor ce muncesc precum și ale economiștilor cu cele mai diferite tendințe.

Pe scurt, toate comunitățile de interes își găsesc realizarea năzuințelor în învățăturile lui Bahá'u'lláh. Când aceste învățături vor fi proclamate în biserici, moschei și în alte lăcașuri de adorație, fie printre adepții lui Buddha sau Confucius, în cercuri politice sau printre materialisti, toți vor mărturisi că aceste învățături conferă o viață nouă umanității și constituie remediul imediat pentru toate racilele vieții sociale. Nimeni nu va putea găsi vreo eroare în nici una dintre aceste învățături, dimpotrivă, odată proclamate, ele vor fi toate aclamate și toți vor mărturisi necesitatea lor vitală și vor exclama: „Iată adevărul adevărat; în afara lui nu există, neîndoielnic, nimic altceva decât eroarea.”

În concluzie, aceste câteva cuvinte sunt scrise și pentru oricine ele vor fi o mărturie clară și decisivă într-un adevăr. Cugetați la ele în inimile voastre. Voința oricărui suveran se impune în timpul domniei sale, voința oricărui filozof influențează în decursul vieții sale, o mână de discipoli, pe când Puterea Sfântului Duh se manifestă și strălucește cu putere în Mesagerii lui Dumnezeu și în așa chip întărește Voința Lor, încât să își exercite influența asupra unei națiuni mari timp de milenii, să regenereze sufletul omenesc și să reînvie omenirea.

Gândiți-vă cât de măreață este această Putere! Este o Putere extraordinară, o dovadă peremptorie a validității misiunii Profeților lui Dumnezeu și o mărturie decisivă a Puterii Inspirației Divine.

Slava Celui Preaslăvit fie cu Dumneavoastră! Haifa, 21, septembrie 1921 (semnată)
'Abdu'l-Bahá 'Abbás